

videlsen, og i forlængelse af det, at det fremgår klart af traktaten, at det er en udvidelsestraktat. Vi vil meget nødig stå i den situation, at udvidelsen efter Nicetraktaten bliver noget, der ligger sådan lidt ude i fremtiden, at det bliver nogle fugle på taget. Men hvis det ikke bliver tilfældet, synes vi, det kan blive en vigtig traktat, netop fordi østudvidelsen er det afgørende område i Europas udvikling i de kommende år.

Men som sagt: Vi tager stilling senere, og vi vil give os god tid til at vurdere traktaten. Vi vil tage stilling kort efter nytår i SF til, hvordan vi skal forholde os til Nicetraktaten, herunder også om der skal være folkeafstemning om den.

Så vil jeg godt sige lidt mere om de mere langsigtede ting, for det er, som om debatten siden folkeafstemningen har været meget karakteriseret af de kortsigtede problemstillinger. Der er kommet den tendens i den danske EU-debat, at man hele tiden tænker meget taktisk: Hvordan kommer vi over næste forhindring? Så kom regeringen over folkeafstemningen, og så tænker man frem til Nicetopmødet. Men hvad så bagefter? Ja, det bliver ikke diskuteret særlig meget.

Regeringen spillede på et møde i Statsministeriet ud med, at den vil lave en hvidbog. Det forslag støttede vi som udgangspunkt, men har ikke hørt meget om det siden hen, og jeg vil godt sige, at jeg synes ikke, det er tilfredsstillende, hvis det er regeringen, der skal udarbejde den hvidbog. Regeringen må erkende, at den blev underkendt af befolkningen den 28. september 2000. Regeringen og ja-partierne må erkende, at de har et problem, og hvis de skal ud over det problem, er det afgørende nødvendigt, at de får skabt et grundlag i både den indledende diskussionsfase og den senere politiske fase, der kan sikre den brede tillid i befolkningen.

Hvis den tillid ikke er til stede, er det hele ikke til nogen nytte, og det betyder, at der for os at se ikke er nogen vej uden om en uafhængig hvidbog, der er udarbejdet af mennesker, vi alle sammen eller i hvert fald et bredt flertal i Folketinget kan have respekt for og kan stå inde for, så der kan skabes forudsætninger for, at der også skabes en bred folkelig tillid til det pågældende arbejde. Men hvis det sker, tror jeg faktisk, at der kan være grundlag for, at det kan blive meget nyttigt, for hvad er noget af det, vi skal tage stilling til? Det er, at i dette land må vi se hinanden dybt i øjnene og diskutere med hinanden: Hvad er vores placering i det fremtidige europæiske samarbejde?

Skiftende regeringer og skiftende flertal er blevet underkendt af befolkningen to gange inden for 8 år. Man kan sige, at der er en udbredt skepsis, en udbredt modstand over for en række af de udviklingstendenser, der er i det øjeblikkelige europæiske samarbejde, men vi kan også se, at flertallet ikke ønsker at forlade EU, ikke ønsker at vende ryggen til Europa, som statsministeren ganske rigtigt sagde i sin indledende tale.

Så bliver øvelsen, at vi får en mere dybtgående, en mere ærlig, en mere direkte debat om, hvordan vi skal forholde os til de forudsætninger. Det skal ikke være debat, der som udgangspunkt har, at nu skal politikerne komme og fortælle befolkningen en hel masse og gøre en pædagogisk indsats for, hvor velsignet godt samarbejdet er, og når befolkningen har fået det at vide, skal den nok forstå det. Udgangspunktet skal være, at der her i landet er en udbredt skepsis over for en række træk i EU-samarbejdet, og at vi på det grundlag får diskuteret: Hvad er så handlemulighederne for Danmark i det europæiske samarbejde? Hvis vi kan få det frem i et analysearbejde, der er bredt tillid til, kan vi også skabe grundlag for en folkelig diskussion af problemstillingerne, som forhåbentlig også kan føre frem til et nyt politisk grundlag for den danske europapolitik.

Det drejer sig om en række temaer, som skal diskuteres, og som vi er nødt til at forholde os til, f.eks. vore allierede i Europa i den politiske udvikling inden for EU. Vi har traditionelt holdt os meget tæt på Tyskland, men er det rigtigt i en situation, hvor Tyskland er på vej ind i en kerne sammen med Frankrig? Er det måske ikke mere relevant, at vi i den situation vender os mere mod Storbritannien i en række af de overordnede temaer, og at vi sammen med Sverige og Storbritannien – de lande, som er uden for ØMU'en – forsøger at skabe et tættere samarbejde? På andre områder er det måske mere relevant at gå sammen med Tyskland for at få af søgt, hvad der er vore alliancemuligheder på de forskellige politiske områder, også de overordnede, og få en diskussion af, hvordan vi kan placere os i den fleksible udvikling, der vil komme.

Jeg ved godt, at den danske regering har været imod det, og at en række partier hader det udtryk; men det bliver en nødvendighed at få en debat om, hvorvidt det, der er en dårlig ting for Europa, nødvendigvis er en dårlig ting for Danmark. Hvad er mulighederne? Hvordan kan vi måske spille offensivt ud på det og det område? Vi må have en debat om EU's rolle i hele den